

вилна гражданска организация въ страната и навредъ, дѣто стѣпятъ войскитѣ, се въвежда отъ насъ не врѣменно полицейско, а здраво гражданско управление. Подиръ изполински усилия рускитѣ войски минаватъ Балкана, рускитѣ власти въвеждатъ новъ строй и въ цѣла Южна България. Съ Санъ-Стефанския договоръ, утвърденъ съ подписа на Руския Императоръ и съ подписа на самия турски Падишахъ, цѣла България отъ двѣтъ страни на Балкана се въздига въ княжество. Рускиятъ императорски комисаръ тържествено се въдворява въ главния южно-български градъ Пловдивъ и прави приготовления да свика Народно Събрание . . . Повърва най-сетнѣ злочестата мъченишка страна, че е избавена, съ радостъ се прѣдава на вѣрата и на своето бждеще, въздѣхва свободно, чака и изведнажъ . . .

Съ съгласието на сѣщата тази великодушна избавителка — Русия, България, като живо тѣло, се разсича на двѣ части и най-добрата и прѣкопланинската, онази именно, която най-много бѣ изтерзана, посрамена отъ турскитѣ звѣрства, се повръща въ турско робство. А рускитѣ побѣдоносни войски, сѣщитѣ, що съ цѣнага на своята кръвъ извоюваха свобода за южнитѣ българи, се подканватъ отново да ги вржатъ на побѣдения врагъ и тѣй да се каже собственорочно да отведатъ християнскитѣ жени на поругание, дѣцата на посрамление, всички да оставятъ на грозната турска мѣстъ и то защото сж вѣрвали въ руската власть и братски сж съчувствували на руситѣ . . .

Вълнува се, роптае, негодува народътъ, смущаванъ отъ всѣкидневнитѣ съобщения за берлинския